

متن پرسش

چند وقته نمیدونم بالاخره جام تو این دنیا کجاست و کدام نوع ارتباط شغلی با مردمه که خدا تقدیرم کردند ولی در درک این مسئله که حضور در جهان یک وجه باطنی داره یعنی ممکنه ساده ترین شغل ها برای فردی راه ورود و در جهان حاضر بودنش باشه و افرادی حتی در امورات سیاسی شاغل شدن. من احساس می کنم سی سال عمرم برای اشتغال سی سال از عمر روح من در مدت کم دنیا و تاثیر مستقیم بر آخرتمه و حتی مهم احساس آزادی و حس به فعلیت رسیدن اراده های بزرگمه در حالی که اراده هایم اصلا فردی یا صرفا دنیایی نیستند. مسئله در تاریخ جدید یقینا تفاوت های بزرگی با اول انقلاب داره ولی همه عمرم دوست دارم گفتگو کنم تا این که احساس کنم بی گفتم پیشین به عملی هدایت شوم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال هرکس بر اساس خلقتش راهی هرچند کوره راه باشد در مقابلش گشوده شده است و چنانچه انسان با روحیه تواضع و توکل، قدم در راه گذارد آن راه را می یابد و در واقع خود را معنا می کند. زیرا به بطالت گذراندن عمر، موجب بی معنایی انسان نه تنها برای دیگران بلکه برای خود انسان می شود. موفق باشید